

MOTTO : „...talentul și caracterul sînt unul și același lucru în orice profesie în care este implicată conștiința morală”.

Nicolae Manolescu

Propunîndu-ne amenda-rea erorilor de tot soiul, care, fatalmente, există și în critica teatrală, ca în oricare alt domeniu de activitate umană, nu ne-am gîndit nici o clipă să scădem meritele reale ale unui critic sau altuia și nici să întunecăm cu ceva imagi-nea de ansamblu a criticii teatrale românești contem-porane.

Fără de această imagine de ansamblu, sîntem așa-
dar obligați moralmente ca, din cînd în cînd, pe lîngă erorile pe care le semnă-lăm, să ne îndreptăm atenția și asupra aspecte-lor majore ale criticii dra-matice aștule, avînd a depune mărturie despre starea acesteia, despre mobi-lizările care-o animă și despre gradul de profesio-nalitate cu care se exer-cită în viața noastră tea-trală. Nu credem că gre-șim oprindu-ne pentru început la măsura și ri-goarea ce caracterizează astăzi cele mai izbutite pa-gini de critică teatrală ro-mânească, trebuînd să adăugăm imediat că ele se nutresc dintr-o ireproșabilă onestitate profesională, în care nu și-au făcut loc măruntele interese de grup literar, extranee consideră-rii sub zodia esteticului. Și va mai trebui să adău-găm că măsura și rigoarea se sprijină în general pe o cunoaștere aprofundată a teritoriului literaturii dramatice, cit și a aceluia, la fel de important, al artei spectacolului, cronica teatrală de azi nedorindu-se strict constatativă, ci fiind — în bună tradiție emines-ciană — purtătoarea unor idei și, uneori, chiar a unui program estetic, de cele mai multe ori infuz

dar sesizabil în consec-vența punctelor de vedere teoretice, care-i determină aplicativitatea la obiect.

Nu va surprinde, credem, pe nimeni că ne-au in-spirat acest elogiu al mă-surii și rigorii — ca trăsă-turi definitorii ale momen-tului actual și ale stării de

CRONICA CRONICII TEATRALE

Măsură și rigoare

normalitate a criticii noas-tre teatrale — două cronici teatrale din „Familia” (nr. 3/1983), semnate de judiciosul cronicar dra-matic al revistei, Dumitru Chirilă.

Cronica la Titanic-Vals de Tudor Mușatescu, în regia lui Ion Cojar (la sec-ția română a Teatrului de Stat din Oradea), e preo-cupată de situarea piesei într-o continuitate a lini-ilor de forță ce jalonează evoluția comediei romă-nești, de la Alecsandri la Mazilu, și de situarea re-prezențaței orădene într-o altă continuitate de preo-cupări, ce aveau să revo-luționeze reprezentarea scenică a comediei au-tohtone, începînd cu spectacolele lui Lucian Pintilie și Valeriu Moisescu cu D-ale carnavalului. Cronicarul nu se grăbește să împartă calificative în dreapta și-n stînga, ci ana-lizează ideile pe care le vehiculează spectacolul, stă

rite pe care viziunea re-gizorală le imprimă evo-luției personajelor, în ten-tativa redimensionării con-flictului interior al aceș-tora. Actorilor nu li se dau note și nici nu li se ata-șează o puzderie de epitele necontrolate, ci li se ana-lizează — pe cît de suc-cinct — pe atît de perti-nent! — creația actori-cească, relevîndu-se con-tribuții specifice, particu-larizatoare, față de inter-prêtările tradiționale.

Cea de-a doua cronică, la Vlaicu-Vodă de A. Da-vila, în regia lui Gheorghe Jora (la Teatrul Dramatic din Baia Mare), are și ea meritul unei abordări foarte concrete a reprezen-țaței. Și chiar dacă spec-tacolul, în acest caz, pro-babil că nu conține idei noi, cronica nu se dispen-sează de obligația de a conține ea însăși idei, iar observația critică nu e mă-runtă sau marginală re-prezențaței, ci vizează an-samblul acesteia și proble-mele de fond ale recep-tării ei.

La „Familia”, critica dramatică e pe mîini bune și sigure, măsura și rigoa-rea actului critic avînd nu o dată un caracter exem-plar.

MYOSOTIS

P.S.

Despre actorul Dimitrie Bitang aflăm din cronica Ilenei Lucaciu la specta-colul Țarul Ivan își schimbă meseria de M. Bulgakov („Săptămîna” nr. 9/1983) că „a știut să-și marcheze admirabil cele două ipostaze: Spak-turnătorul și ambasadorul suedez”. Greu de crezut, pentru că, în timpul tur-neului bucureștean al Tea-trului Dramatic din Galați, Dimitrie Bitang era el in-suși marcat, de o a treia ipostază, fiind bolnav. Măgulitoarele aprecieri se cuveneau deci lui Georg-Serbina, înlocuire descif-rabilă, cu puțin efort, și în programul de sală.